

LA LLEGENDA DE SANT JORDI (final alternatiu)

I aleshores, quan el terrible drac estava a punt de clavar queixalada a la succulenta princesa, va aparèixer Sant Jordi damunt el seu cavall blanc. Va desenfundar l'espasa, i va dir:

-Per què no proves d'engolir-me a mi, bèstia fastigosa?

El drac havia caigut en la provocació. Enfurismat, va perdre de vista la princesa i es va encarar al cavaller que havia gosat desafiar-lo. Sant Jordi va desmuntar i es va posar en guàrdia. El drac es va preparar per envestir-lo. Quan tot just iniciava l'escomesa, però, va rebre un cop de pedra a la nuca i va caure desplomtat.

-Dona'm aquesta espasa, cavaller, que jo mateixa enllestiré la feina -va dir la princesa.

Sant Jordi va obeir la noble dama. El drac, desconcertat, va provar de reincorporar-se per recuperar el control de la situació. Però ja era massa tard: la princesa es trobava damunt seu empunyant l'espasa. Ella va agafar aire i va inflar el pit, el drac va tancar els ulls...

-Deixa anar l'espasa ara mateix! -va cridar una camperola que acabava de col·locar la seva falç a tocar del coll de la princesa, que es va entregirar amb posat sorprès i enfurismat-. Si no fas ara mateix el que t'ordeno, el teu preciós vestit quedarà tenyit pel teu coi de sang blava.

Sant Jordi estava dubitatiu, car no tenia l'espasa i la falç de la camperola era a tocar de carn, no deixant marge per a heroïcitats. Tanmateix, era un cavaller, i el seu codi d'honor l'obligava a fer quelcom. Sense saber massa bé què fer, va fer una passa endavant. Tot d'una, però, va rebre un cop d'aixada a la part del casc que li cobria l'occipital, i va caure desmaiat.

-Em sap greu, mercenari, però avui no era el millor dia per fer el milhomes -va dir el pagès que empunyava l'aixada.

Darrere seu, van aparèixer, eines en mà, la resta de treballadors del camp de Montblanc. Dues pageses van avançar d'entre la multitud carregant el rei, també inconscient, a pes mort, i el van deixar caure a terra. Una d'elles va agafar l'espasa de Sant Jordi i va muntar el seu cavall. Tot seguit, es va dirigir al drac:

-Aquests tres són tots teus. Emporta-te'ls ben lluny i fes-ne el que creguis convenient. A canvi, però, no et volem tornar a veure per aquí. No és un oferiment,

és un tracte consumat, i pots estar-ne agraït. En cas d'incomplir la teva part, la propera visita a Montblanc seria la darrera.

El drac, confós i alleugerit a parts iguals, va agafar el monarca, la seva filla i el cavaller. Sense dir ni piu, va alçar el vol i va marxar rabent.

Els camperols van tornar victoriosos al poble. Van col·lectivitzar la terra i van redistribuir equitativament el treball (incloses les tasques de cura i reproducció) i la riquesa, i van viure feliços. No tot van ser flors i violes, és clar. Però s'havien alliberat de l'amenaça del drac i del jou feudal. Fet i fumut, això feia que les merdes i merdetes del dia a dia fossin molt més suportables.